

Jak se dřív komunikovalo

Jelikož má babička a dědeček bydlí v zahraničí, tak jsem se jich na toto nemohl zeptat, ale zeptal jsem se rodičů a ti mi řekli také dost zajímavých věcí. Dříve se muselo na větší vzdálenosti komunikovat přes telefonní budky, dopisem nebo ještě v dřívějších dobách poštovním holubem. Rodiče komunikovali prostřednictvím dopisů. Prý to byla legrace. Žádné Facebooky či mobilní telefony v té době neexistovaly a nikdo neměl ani tušení, co to je. Jestliže jsi chtěl jít ven či si jen tak vyrazit s kamarádem, tak jsi za kamarádem musel dojít, pro lenochy to každopádně nebylo. Všude jen dopisy. Byla to podle mého názoru větší zábava než teď. Všechny komunikační přístroje ulehčily život, a tím pádem se stalo mnoho věcí jednodušších. Nemusíte nikam chodit, jen voláte nebo „chatujete“ s kamarády.

Rodiče mi říkali, že telefonovat do ciziny nebylo nic snadného. Musel jsi čekat velkou frontu, zaplatit peníze a pak ti nahlásili číslo kabinky, kde tě spojili. Mohl jsi s daným člověkem komunikovat jen omezenou dobu. Špatné bylo, když jsi stál tu velkou frontu, zaplatil peníze a pak jsi zjistil, že člověk, s kterým jsi chtěl mluvit, nebyl u telefonu. První mobilní telefon měli mí rodiče v roce 2000, dva roky potom, co přijeli z Moldávie. Táta měl mobil Nokia 5110.

Na první počítač si pamatuji dokonce i já. Bylo to v roce 2004, kdy přišel táta domů a přinesl obrovskou a těžkou bednu, z níž vybalil jakousi věc, kterou jsem v té době ještě neznal. Byl to tehdy nejnovější počítač, z kterého jsem byl nadšený. Nevěděl jsem, jak to funguje, proto to pro mě byl zcela nový objev. Od té doby si už nic tak zásadního nepamatuji. Mobilní telefony se staly i v naší rodině naprostou samozřejmostí a pro mou generaci už i mobily dotykové, tablety, phablety, notebooky, ultrabooky ... Následovně přišel Facebook, který to vše změnil.

Alexandr Rešetňák

SŠAI, Weilova 4, Praha 10 – Hostivař

6. 1. 2015